

pok, események kapcsolódnak az unalmasnak tartott és színére nézve szürke tónusú és hangulatú csapadékhoz. Az utóbbi évtizedekben két szép, esős művészeti emlékem maradt meg a Dobó Galéria képművészeti kiállításai közül. Tudni való, hogy esőt fényképezni és megfesteni nem egyszerű, még a neves mesterek számára sem! Pl. az esős, esti utcakép a lámpások sugaras szóródó fényében a fekete-fehér foton is remekül mutat. A másik egy díjnyertes festmény volt: a szürkékéken zúduló, pásztás esőben (lásd elébb!) a színesen-tarkásan esernyős-ruhás emberalakok szinte vidámmá tették a szemlélődők búsnak induló hangulatát.

Eső-lesésemet szépirodalmunk egyik ugyancsak esős gyöngyszemére emlékezve fejezem be. Radnóti Miklós 1942. február 1-jén írt versére, a Bájolóra gondolok, melyhez egyik kortárs együttesünk, Szabó Balázs Bandája szerzett szépséges zenét. Hallgasd meg, vagy olvasd el, kedves Olvasóm! Majd akkor magad is megérted, és öszszegzed, hogy az esőnek emlékeztető, ihlető és jövőt formáló alkotóereje van!

Radnóti Miklós

Bájoló

Rebbenő szemmel
ülök a fényben,
rózsafa ugrik
át a sövényen,
ugrik a fény is,
gyúlik a felleg,
surrann a villám
s már feleselget
fenn a magasban
dörgedelem vad
dörgedelemmel,
kékje lehervad
lenn a tavaknak
s tükre megárad,
jöjj be a házba,
vesd le ruhádat,
már esik is kint,
vesd le az inged,
mossa az eső
össze szívünket.

Wernke Bernát

...s lép máris

...mikor e gögösítettnek
vélt merületek, fehéredtek ki
most, görgetegeikből erre,
ahogy az eddig komor bakácska,
felnevetett az éjszakában, repítve,
lövellve, arcizmaira rejtetlen, a
jövő perceibe fényesedve... eddigi
csorbulatát, pocsolójából végre
kimenekítetten... hisz szólt az
őr, sovány hangja... fokozódó
ragyogatóban... „ó kedves társam,
te villanhatsz, e sötétnek indult
órában, mehetsz végre, mászás
nélkül, biztos nyugalommal, a házban
a gonosz uraság, részegen
döglök, a már mindent betöltő
homályban”
s lép a legény máris, paradicsomába,
várt illatú honába, s sálját igazgatja
kezével, sugarasztató rejtelemmel,
villanó áradatok körítésével, s
láncolódása lép, merészébe „ott
leszek mellette, odahavazódón fészkébe,
vérbe támadó ajkaimmal felette,
tükröződik igazi hízelgés, e
cseléd lányba... gyűrűztetett
énemmel szemében”

Tomovics Marianna: Városi fények (akril, 100 x 80 cm, 2008)